

[Axel Ivan Pedersen.]

boligtagerne, behov og muligheder. Det er i øvrigt betragtninger, som direktør Nørby har gjort gældende på det tidligere omtalte møde i Nyborg. Det er først i de senere år, man har fået øjnene op for dette, og de, som har taget konsekvensen heraf — og det har været de almenyttige boligselskaber, der har begyndt et banebrydende arbejde her — synes desværre ikke at skulle høste nogen anerkendelse eller tak herfor.

Der var mange interessante ting i boligministerens redegørelse, og jeg vil takke ham for den, men også for, at han under de yderst vanskelige vilkår, han har haft at arbejde under, har kunnet opnå de resultater, han i dag har kunnet pege på, og vi er ikke i tvivl om, at det hverken for ham eller hans embedsmænd har været eller er nogen let arbejdsopgave. Det fremgik tydeligt af redegørelsen, at det er en meget bunden opgave i dag at skulle administrere boligloven og byggeriet, og når det er lykkedes, som det er, skyldes det, at der ved forårets politiske forlig blev lagt faste rammer for 1963-64 omkring den økonomiske og finansielle politik med en bestemt målsætning, nemlig at sikre den økonomiske udvikling og den fulde beskæftigelse.

Det må derfor også være opgaven i dag, for så vidt angår boligpolitikken, at undersøge, om der inden for disse rammer skulle være visse muligheder, der kunne udnyttes, også ud over dem, ministeren nævnte f. eks. i sine bemærkninger om industrialisering. Må jeg ikke i denne forbindelse have lov til på baggrund af den debat, der netop har fundet sted mellem den højtærede minister og den ærede ordfører for forespørgerne, at sige, at det var ganske interessant at høre den ærede ordfører for forespørgerne bringe et stort citat af direktør Nørbys tale i Nyborg. Jeg synes, det havde været lige så interessant, hvis det ærede medlem havde bragt et andet citat, nemlig en udtalelse, som jeg med formandens tilladelse gerne vil citere. Direktør Nørby siger om industrialiseringen følgende:

„Kommer byggeriet ikke til at nyde godt af industrialiseringens muligheder for billiggørelse og kvalitetsforbedring, men bevarer sin håndværksmæssige struktur, må det forudses, at den nuværende forholdsvis ugunstige relation mellem indkomst og husleje yderligere forværres.“

Jeg synes, at det ærede medlem, når han studerer en sådan i øvrigt ganske interessant tale så grundigt, også bør lægge mærke til, at der er andre interessante ting i talen.

Som baggrund for en af de betragtninger, jeg vil fremsætte, må jeg pege på den ændring af boligloven, der fandt sted i 1961, en ændring, som socialdemokratiet anså for meget betydningsfuld, fordi den fastlagde et socialt byggeri med kontrolleret husleje på 20.000 lejligheder eller 10.000 i den private forretningsmæssige sektor og 10.000 i den sociale sektor med en gensidig rokeringsmulighed fra den ene gruppe over i en anden. Da man imidlertid på byggeriets område var kommet op på så stor en produktion, at der var blevet, hvad man kalder tryk på kedlen, i kraft af alt det byggeri, der fandt sted ved siden af boligbyggeriet, var det ikke muligt, når ikke tilstrækkelige reguleringsmuligheder var til stede — jeg vil gerne gentage: var det ikke muligt, når ikke tilstrækkelige reguleringsmuligheder var til stede — at få bygget de nævnte 20.000 lejligheder for de mindre- og mindstbemidlede. Det var ikke muligt, selv om boligproduktionen som nævnt kom op på 31.000 boliger, hvoraf en væsentlig del var parcelhuse — der er jo her i dag nævnt det procentvise antal, 62.

Når der er bygget så mange parcelhuse og vel også fremdeles er stærke ønsker om at bygge så mange parcelhuse, skyldes det ikke alene de håndværksmæssige forhold, som er bragt ind i debatten. Det skyldes også i høj grad skattetekniske grunde, det skyldes de subsidier, som parcelhusejerne får over skattebilletten. Jeg skønner derfor ikke, at der har været nogen rimelig grund for ordføreren for forespørgerne til i sit indlæg at stille parcelhusene op som en